

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Δ'.

ΑΡΙΘ. 47.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τούτους τοῦ Κράτους ἀνά
12 Φύλλ. Σελ. 2.
Διὰ τούτους ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τούτους ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
μὴ ὁδ. παλαιὸς 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
«ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ»

Κεφαλληνία 30 Νοεμβρίου 1861.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

To be or not to be that is the question.

— Shakespeare —

Ὁ νεκρικός τῆς διαλύσεως κώδων κρέμαται ἤδη ὡς ἡ σπάθη τοῦ Δαμοκλέους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, ἡ χεὶρ τοῦ νῦν ἀρροστεύοντος ἐκτείνεται ἤδη πρὸς τὸ ἀπαίσιον τοῦ σήμαντρον — ἤγγικεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη στιγμή, καθ' ἣν, ὁ τελευταῖος τοῦ μοιραίου ἐκείνου σήμαντρον δονισμός θὰ εἶνε καὶ ὁ ἔσχατος ἐναγώνιος τῆς πολιτευματικῆς μας ζωῆς παλμός.

Ἀχ! κρούσμα φρικαλέον, κρούσμα ἀνδροφόνον, κρούσμα θανάτου καὶ καταστροφῆς! καὶ τί εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ κεραυνοῦ πρὸς σέ συμπαραβαλλομένη, καὶ τί τ' ἀσίμμαντά τοῦ ἀποτελέσματα πρὸς τὰ εἰδικά σου συγκρινόμενα; . To be or not to be that is the question! —

Πλὴν τί εἶνε ἡ ζωὴ, καὶ μάλιστα ἡ πολιτευματικὴ αὕτη ζωὴ, διὰ νὰ εἴμεθα τόσον πρὸς αὐτὴν προσκεκολλημένοι; .

Ὅλοι ἐκ συμφώνου τὴν λέγομεν ἀπάτην, σκιάν, ὄνειρον καὶ ὄνειρον σκιάν, ἐνόσω ἀπομεμαχρισμένον θεωροῦμεν τὸ τέλος τῆς . . ἀλλὰ φθάνοντες εἰς τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ ἀποχωρισμοῦ στιγμῆν . . . ὅταν φαντασθῶμεν

ἐπὶ τὴν ζωογόνον ἐκείνην καὶ θαυμαστὴν χορδὴν, τὴν ὥστε οἱ ὄντες οὐκ ἔχοντες τὸ βαλάντιόν μας

ἐπὶ τὴν ζωογόνον ἐκείνην καὶ θαυμαστὴν χορδὴν, τὴν ὥστε οἱ ὄντες οὐκ ἔχοντες τὸ βαλάντιόν μας

ἐπὶ τὴν ζωογόνον ἐκείνην καὶ θαυμαστὴν χορδὴν, τὴν ὥστε οἱ ὄντες οὐκ ἔχοντες τὸ βαλάντιόν μας

ἐπὶ τὴν ζωογόνον ἐκείνην καὶ θαυμαστὴν χορδὴν, τὴν ὥστε οἱ ὄντες οὐκ ἔχοντες τὸ βαλάντιόν μας

παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο, » μόλις τὴν πνιγεράν τῆς ἀγωνίας πνοήν, διὰ νὰ βλασφημήσωμεν τὴν ματαιότητα τῶν ματαιότητων! .

Ἡ πολιτευματικὴ ζωὴ καὶ ὁ πολιτευματικὸς θάνατος, (καὶ διὰ τῶν φράσεων τούτων ἐννοοῦμεν τὴν ἐνεργὴν εἰ μὴ τῶν ἐν τέλει ζωὴν, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς πτώσιν τῶν) διαφέρουσι τῶν ἀντιστοιχούντων φυσικῶν φαινομένων, καθ' ὅσον, ἡ μὲν πολιτευματικὴ ζωὴ εἶνε ἐξ ἀνάγκης βραχυτέρα τῆς φυσικῆς, ὡς ἔχουσα πρὸς αὐτὴν τὴν σχέσιν τοῦ μέρους πρὸς τὸ ὅλον, ὁ δὲ πολιτευματικὸς θάνατος, χωρὶς νὰ ἦνε καθ' αὐτὸ θάνατος ὡς ὁ φυσικὸς, εἶνε μολαταῦτα μία τῶν ζωηρωτέρων εἰκόνων του.

Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὴν πολιτευματικὴν ζωὴν τῆς ὁποίας τὴν ἡθικὴν ἐρευνᾶν καὶ φυσιολογικὴν ἐξέτασιν παραιτοῦμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἰς τοὺς σκεπτικοθεωρητικούς τῆς συντάκτας, ἃς περιορισθῶμεν εἰς τὸ οὐχ ἥττον περισπούδαστον τοῦ πολιτευματικοῦ θανάτου φαινόμενον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, καὶ ἐπιπολαιῶς ἐπισκοπούμενον, παριστᾷ πολλὰς εἰδικὰς περιπτώσεις καὶ μερικὰ τινὰ φαινόμενα, ἅτινα ἐν συντόμῳ θέλομεν ἐκ τοῦ προχείρου ἐκθέσει, οἱ δὲ ἀναγνώσται, ἕκαστος καθ' ἣν κέκτηται πείραν, ἃς ἐφαρμόζωσι τὰς ἀφηρερημένας ταύτας θεωρίας μας :

Καὶ πρῶτον μερικὸν τοῦ πολιτευματικοῦ θανάτου φαινόμενον εὐρίσκουμεν τὴν μεταμόρφωσιν. Ἡ πολιτευματικὴ μεταμόρφωσις ὑπόκειται εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους, ἐπιφέρειται ἀπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, καὶ φθάνει σχεδὸν εἰς τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς φυσικῆς τῶν ἐντόμων, καὶ ἄλλων ζωῶν μεταμορφώσεως, ἔχουμεν ὅθεν καὶ ἐδῶ πολιτευματικὰς χουσαλίδας, μεταμορφούμενας εἰς χάμπας, εἰς σκοληκάρια, καὶ τέλος τὰ πάντα εἰς ἀόριστα ἀπολήγοντα ἄσπρα.

Τὴν Μετεμψύχωσιν τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἰνδῶν καὶ Πυθαγορείων, καταντήσαντες ἤδη θεοὶ ἀρχῆς καὶ ἀνωρελοῦς σχολαστικῆς ἐρευνῆς, μήπως δὲ τὴν ἀνευρίσκωμεν ὁσμήρειαι πραγματοποιουμένην ἐν τῇ παράδοξῳ τούτῳ πολιτευματικῷ μας Κόσμῳ; . Πόσοι ἐκ τῆς ἀρ-

γῆς πεσόντες εἰς τὴν ἀρχὴν πάλιν ἐρχονται ὄνοι, Ταυ-
ροι, βόες, χοῖροι καὶ ἡμίονοι ἀναγεννώμενοι;

Περὶ τοῦ πολιτευματικοῦ μαρasmus
τὸ ὁποῖον εἶνε μᾶλλον σύμπτωμα μεταβάσεως ἀπὸ μίαν
εἰς ἄλλην, ἢ εἰδικῆς κατὰστασις δὲν θέλομεν ποσῶς
ἐπασχοληθῇ, ἅς τὸ ἐξετάσωσιν οἱ ῥιζοπάσται τῆς Ἀλη-
θείας, οἵτινες, ὄντες καὶ ἀληθεῖς ῥιζοπάσται, ἔχουσι εἰς
τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐνδιαφορώτατον θέμα καὶ με-
λέτης καὶ συζητήσεως.

Καὶ ἄλλοτε περιεργὸν ὄντως φαινόμενον παρατηρεῖ-
ται εἰς τὴν φυσιολογίαν τοῦ πολιτευματικοῦ ζώου ἡ
νάρκωσις. Ἄν τὸ ζῶον πάθῃ νάρκωσιν ἀφανί-
ζεται ἡ ἀποσύρτασις πρὸς καιρὸν τῆς πολιτευματικῆς του
ζωῆς, καὶ διὰ τι διάστημα καιροῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἥττον ἀορίστου, ὑπνώσκει καὶ κοιμάται τὸν ὕπνον τῆς
αὐτεπιδρότης, τὸν ὕπνον τῆς ἀδρανείας. καὶ καθ' οὓς
ἰδὲ ἐν τῷ ληθάργῳ του ὄνειρους, ἢ ἐξυπνᾷ καὶ τίθεται
πάλιν μετὰ τὰ ζῶα τοῦ εἶδους του εἰς ἐνέργειαν, ἢ ἀπὸ τὸν
μυνηστικὸν ἐκεῖνον ὕπνον μεταβαίνει εἰς τὸν αἰώνιον.

Ἐξ ὧν τούτων δυνάμεθα νὰ ἐλθῶμεν εἰς τὸ συμ-
πέρασμα ὅτι, ἐπειδὴ τὸ τεχνητὸν τοῦτο ζῶον ἐνώνει ἐν
ἑαυτῷ ὅλας τὰς ιδιότητας, καὶ παριστᾷ ὅλα ὁμοῦ τὰ
φαινόμενα ὅλου τοῦ Βασιλείου τῶν ζῶων, καθ' οἷαδὴ-
ποτε ἐπόψεις, καὶ εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν ἡ Φυσικὴ Ἱστο-
ρίᾳ ἐμελετήθη, δυνάμεθα λέγομεν, ἀδυστάκτως καὶ ἐν
πλήρει πεπειθήσει νὰ τὸ ὀρίσωμεν: τὸ ζῶον, τοῦ ζῶνε,
ἔτσι τὸ κατ' ἐξοχὴν ζῶον.

Ἰπάρχει ὅμως, ὑπάρχει καὶ ὁ καθ' αὐτὸ πολιτευματι-
κὸς θάνατος, καὶ ὑπάρχων συνεπιφέρει ὅλα σχεδὸν τὰ
ἀποτελέσματα τοῦ φυσικοῦ θανάτου, ἀλλ' ἂν ὁ θρησκευ-
τικὸς κόσμος ἔχῃ τοὺς νεκρογέρτας του, ἔχει καὶ ὁ πο-
λιτευματικὸς τοὺς Λαζάρους του.

Τὸ πολιτευματικὸν ζῶον ζῶν μὲν, ἀλλὰ καὶ πνέον τὰς
πανυστάτους αὔρας τῆς παραδόξου του ταύτης ζωῆς,
ἐὰν σπουδαίως μελετήσῃ τὸν θάνατον, ὅστις ἀπὸ στιγ-
μῆν εἰς στιγμὴν τοῦ ἐπαπειλεῖ τὴν ὑπαρξίν, δὲν θὰ φοί-
ξῃ ἄραγε ἐνώπιον τῆς ἀπεράντου σειρᾶς τῶν ποικιλο-
τρόπως συνδιαζομένων δυνητικῶν φαινομένων, τῶν
ὁποίων ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ δυνατόν νὰ γίνῃ τὸ ἀθλιωτέ-
ρον ἔρμαιον; Ζωὸς εἰμὴ — λέγει τὸ ζῶον — καὶ ἐπὶ
χθονὶ δέρκων, καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας τί ἄραγε θὰ
εἶμαι; Θὰ μεταμορφωθῶ ἄραγε εἰς σκώληκα; θὰ με-
τεμψυχωθῶ εἰς ὄνον; .. Ὁ ἀποκοιμηθῶ ἴσως, διὰ νὰ ἐ-
ξυπνήσω τίς οἶδε πότε; — ἡ νεκρὸς θὰ κεῖται περιμένων
τὴν φωνὴν ἐνὸς Μεσσίου νὰ με ἀναστήσῃ; »

Ὁ Κύριος Στόρξ τρομερὸς ἐνώπιόν του παρίσταται,
ἀφ' ἐνὸς μὲν κρατῶν τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ζωὴ
καὶ εὐτυχία δύνανται μόνον νὰ προσέλθωσι, καὶ ἀφ' ἐ-
τέρου τοῦ κεράτιον τοῦ Σίλβα, τοῦ εἰδεχθοῦς ἐκεῖνου καὶ
ἀδυσπότητος ἐχθροῦ πάσης εὐδαιμονίας, τοῦ Ἀμειῶνος
τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρξεως, τοῦ φθονοῦ τῆς ζωῆς! ..
τοῦ ἐπὶ μετώπῳ αἱματοσταγέσι γράμμασι ἐμπελασ-
μένην φέροντος τὴν μυθηρῶδη λέξιν Ἀνάγκη! Ἀχ!
μὴ πρὸς θεοῦ Κ. Στόρξ, μὴ τὸ κεράτιον ἐκεῖνο λαλήσῃς..
Ἀφες τὸν ὀλίγον νὰ ζήσῃ... ἡ ζωὴ εἶνε τὸσον ἡδέια

καὶ ὁ μισθὸς τὸσον γοητευτικὸς... Ἀλλ' ὅχι τὸ κερά-
τιον θὰ ἡγήσῃ τρομακτικώτερον τῆς Ἀβρακαδά-
βρα διὰ τοὺς μὲν, καὶ εὐχερότερον στεφενιστοῦ ἀκού-
σματος διὰ τοὺς ἄλλους, θὰ ἡγήσῃ τοῦ καταλ-
οῦ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ σαθρὸν
οἰκοδόμημα καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν
οἰκοδομησάινέον. Μέγας εἰς ἀρμυστὰ, καὶ θυ-
μαστὰ τὰ ἔργα σου, ἀλλὰ πρόσθε ἵνα τὸ νέον σου τοῦ-
το οἰκοδόμημα καὶ θέμεθλα στερεὰ ἔχῃ, καὶ σκέπῃ κα-
λὴν, ὁ δ' ἀρχικίων ἔστω ἐκ ξύλου καλοῦ καὶ δυνατοῦ,
μηδ' ἐκ τοῦ κοπτομένου καὶ εἰς πῦρ βαλλομένου. Ἄν
δὲ τὰ θέμεθλα ἐπιπόλαια, ἡ σκέπη ἐλαφρὰ καὶ ὁ ἀρχι-
κίων σαθρὸς, ἀλλοίμονον Κ. Στόρξ! τὸ οἰκοδόμημά σου
ἐπὶ τῆς ἄμμου οἰκοδομεῖται! — πρώτη θεέλλα τὸ
κατακρημνίζει, πρώτη καταγίς τὸ ἐξαφανίζει, καὶ
εὐτυχεῖς ὅσοι ὑπὸ τὰ ἐρείπιά του δὲν καταχωλῶσι!..

TEATRO BUCEFALO.

GLI AMINALI CANTANTI.

NEL EBREO DELL' M^o APOLLONI.

Introduzione.

Tempo vi fu che tutte prosperavano
Le bestie ragionando come noi,
E con umano senso conversavano
Asini, gatti, pipistrelli, e buoi;
Ogni un alla sua volta, or a noi tocca
Parlar da bestie con umana bocca!

—o—

Ma pur talvolta contro l' ordinario
Uso del mondo, certi animaletti,
Memori dello stato lor primario,
Dispregiati vedendosi e negletti,
Non potendo più essere parlanti
Animali si spacciano cantanti.

—o—

Di casi tali ogni anno qui succedono
Da noi su cui la musica può tanto,
E l' alme nostre intenerite cedono
All' alma possa del bestial lor canto;
E cani spesso, e gatti, e ciuchi, e buoi
Son proclamati quasi eguali a noi.

ΠΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΣΚΕΝΑΡΙΑΣ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Vestito alla moresca uno scimiotto,

Con pagana regal prosopoea,

De Mori sale il trono, e per disotto
In pazzi applausi, tutta la platea
Saluta quel campion de' Rangutani
Qual prode Boabdil de' Mauritani.

—o—

Un Elefante avvanzasi, s'inchina
A quel macaco, che lo guata bieco,
E su due piedi un' aria arcibovina
Improvvisa d'un fiato in tuono cieco.
Rappresenta un Ebreo, e noi Cristiani
Degno nol reputiam di battimani.

—o—

SCENA 2.a

Coro.

Una frotta di gatte miagolanti,
D'altretant' insegue, grossi gatti,
Escono dalle Quinte, e co' lor canti
Ci voglion rallegrar a tutti patti;
Ma di Gennaro sol i tristi amori
Ci fanno rimembrar que' lieti cori!

Concerto.

Colla tromba innalzata l'elefante
Si pone ad ascoltar quei canti strani,
Ora in giro, or addietro, ed or avanti
I piedi stende quasi fosser mani,
E mugghiante in Ypsilon si stà
Sovra l'empia, dannata sua città.

Nota.

Cadrebbe qui di dire
Che quella bestia è dotta quant'è grossa,
Che talvolta può farci sbalordire
E dilettar l'artistica sua mossa,
Ma come non dolerci, e molto, mentre
Esce voce si fioca da tal Ventre?

ATTO PRIMO.

PARTE PRIMA SCENA 1.a

La Serenata.

—o—

Oh! qual mai voce di lontan si sente
Dolce, traluce, e quasi zuccherina,
Qual armonia m'invase di repente
Il cuor che liquefossi in gelatina!
Sotto la cappa d'un bel ciel stellato,
Che bestia canta? — Un innamorato.

—o—

Sotto il veron della sua bella il Moro
In estasi d'amor cantando dice:
« Perchè vuoi tu che in sì rio martoro
Meni la notte? forse a te non lice
Sorgere qual stella e dal tuo verone
D'amor spander su me un'alluvione? »

—o—

Riflessioni.

Oh! quante volte, e quante fur veduti
Da veroni gettati bagni tali,
Che ad amanti ancor più risoluti
Mandarono l'amor giù pe' stivali,
Non già in Ispagna, là da' buona gente
Facevano all'amor dis-retamente.

Continua la Serenata.

« Co' tuoi bei rai, che tizzi son d'amore,
Il cuore m'incendiasti a poco, a poco,
E quella fiamma che distrusse il core
In testa mi sali, u' a lento foco
Ad amore crudel, vittima grata
Ridusse il cervello in impanata. »

—o—

« Fontana d'esultanza, d'amor fiume,
Pelago di beltà, mar di delizia
Lascia per poco le tue molli piume,
E vieni a consolar la mia mestizia,
In me t'espandi in liquefatto amore
E spento fia l'incendio del mio core. »

—o—

SCENA 2.a

Esce l'amata bianca scimiottina,
A quegli urlacci del amante bruno,
Vestita di celeste mussolina,
Guata quà guata là se vede alcuno,
Chè teme d'esser colta a far la pazza
Con bestia che non è della sua razza.

—o—

Riflessioni.

« De gustibus non est » ma Vivadio!
Innamorarsi d'un scimiotto però
Immaginar non puossi, ne vogliò
Credere che questo fatto fusse vero;
Se Desdemona amò messer Ottello
Vuol dir che non è bello quel ch'è bello.

—o—

Duetto.

S' abbracciano i scimioti, e son già presti
A far quel che le scimie sanno fare,
Quand' ecco l' elefante (il crederesti?)
Che fra le quinte stavali a spiare,
Lancia un ruggito, in sì bemolle, tale
Da far volar l' amante senza l' ale.

—o—

SCENA 3.a

L' elefante, ch' alla scimia fa da padre
Con tre bemolli in chiave canta l' aria:
Indegna sei della tua casta madre!
Con questa tromba ben distesa in aria
Saltare ti farò, brutta sgualdrina..
Con simil mostro far la Messalina!?

—o—

Duetto.

Ma padre.. — Taci là. — Padre.. — Ho capito
So che vuoi dir.. — Mi brucia il cu. or — T' intendo,
Io passar ti farò questo prurito
In modo inaudito, in modo orrendo,
Ti turerò ... m' intendi, sciagurata!..
Ti turerò la porta dell' entrata!..

—o—

PARTE SECONDA DELL' ATTO 2.o

SCENA 4.a

Riflessioni subbiettive, ed obbiettive su
Ferdinando il Cattolico.

—o—

Animale gentil, cui penzolini
Fra le due gambe lo spadone Ispano
Pende, dimostra agl' altri animaloni
Che se colui arma virumque cano;
Soleva un po' la coda, e facci udire
Le grazie del sonoro tuo garrire.

—o—

Nè il rauco suon della tartarea tromba,
Che chiama gl' usurai nell' inferno,
Nè scoppio, orrendo di fulminea bomba,
Nè espulso, effluvio di ventaccio interno,
Tuonò sì fragoroso, a udito umano
Quanto la voce del Monarca Ispano.

—o—

Or chi dirà che baje sono, e fole
L' asina di Balamo, e il ciuco d' oro

Quando piu chiaro videsi del sole
Con quanta compunzion, con qual decoro
Intuonar puossi il Dò, Rè, Mi, Fà, Fà,
Da quella sua Somaria. Maestà? .

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

— Ηκούσαμεν ὅτι εἰς τὴν ἐν Ληξουρίῳ Πετρίτζιον Σχο-
λὴν ὅσον οὕτω προστίθεται ἔδρα Φυσικῆς, γνωρίζομεν τὸ
πρόσωπον ὅπερ μέλλει νὰ τὴν καθέξῃ, καὶ μάλιστα ἀλ-
λοτε αὐστηρῶς, ὡς μὴ ὤφειλεν ἴσως, κατεκρίναμεν ἐκ-
φρασίντου τινὰ περὶ τὰ πολιτικά. Ἀλλ' ὁ διάβολος ὡς
ἐλέγομεν εἰς τὸ πρόγραμμά μας, δὲν εἶνε ἄσχημος ὅσον
τὸν ζωγραφίζουσι, οἶδε ὅθεν ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τοῦ
ν' ἀπονέμῃ ἀμερολήπτως τὸν ἔπαινον ὅπου δεῖ. Ὁ διο-
ρισθισμένος, καθὼς καὶ ὅσοι ἐκ τοῦ πλησίον τὸν γνω-
ρίζουσι θέλουσιν ἀδιστάκτως μετ' ἡμῶν ὁμολογήσει, εἶνε
ἀληθὲς εὖρημα διὰ τοὺς ἀδελφοὺς Ληξουραίους
οἵτινες τοιοῦτοτρόπως θέλουσι ἐπιτύχει ἄνδρα μαθήσεως
οὐ τῆς τυχούσης εἰς διαφόρους κλάδους ἐπιστημῶν καὶ
γραμμάτων. Συγχαίρομεθα ὅθεν τοὺς Κυρίου τῆς Ἐπι-
τροπῆς οἵτινες διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ταύτης ἀπέδειξαν
ὅτι, μόνον τὴν ἀξίαν καὶ ἱκανότητα ἐπιδιώκοντες, ἀνα-
δεικνύονται ἀνώτεροι προλήψεων καὶ μισαλλοδοξίων ἀνα-
ξίων τοῦ αἵματος ἐν ᾧ ζῶμεν.

— Καθ' ἃς ἔχομεν βεβαίαις πληροφορίας, ὁ ἐν τινι
ἀρθριδίῳ τοῦ προηγουμένου μας ἀριθμοῦ παράτινος Ν.
Αραβαντινοῦ ἐξυβρισθεὶς ἰσρεὺς Π. Θεοδωράτος ἀδίκως
καὶ παραλόγως ἐξυβρίζετο, καθὼ χαίρων τὴν καλλητέ-
ραν ὑπόληψιν οὐ μόνον ἐν τῷ μέσω τοῦ παρ' αὐτοῦ δι-
οικουμένου ποιμνίου ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν τοῦ Λη-
ξουρίου καὶ Ἀργοστολίου Κοινωνίαν. Ταῦτα πρὸς ἀπο-
κλήρυξιν τῶν ὧν ἐν καλῇ τῇ πίστει κατεχωρίσαμεν,
πρὸς τιμὴν τῆς ἀληθείας καὶ ἵνα δοθῇ μᾶθημα εἰς ὅλους
τοὺς λιβελογράφους τοῦ εἶδους τοῦ Ν. Αραβαντινοῦ.

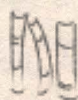
— Τί νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς πυργοποιίας
τῶν ΚΚ. Περιστιάνη; Προσοχὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος συνι-
στῶμεν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων φωτηνάκη ἵνα
μὴ ἐκθέτῃ δωρεὰν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Κλεανθῶν τὴν
ἀξιοπρέπειαν τῆς Κυβερνήσεως.

— Ἄν ὁ Κ. Φ. Ὀδδὲς ὁ συναγωνισθεὶς διὰ τὴν θέσιν
τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης δὲν ἦτον συντάκτης τῆς Δι-
ολοποθήκης, ἤθελεν ἡ Διολοποθήκη ἐρωτήσει εὐ-
σεβάστως τὴν Ἐπιτροπὴν: — Συνετάξατε τὴν Ἐκθεσιν; —
Ναί, ἀπὸ τῆς 26 Ὀκτωβρίου — Τὴν διεβιβάσατε εἰς τὸ
Ἀρχοντεῖον; — Αὐθημερόν. — Διεβιβάσθη εἰς τὴν Γερου-
σίαν; — Ἀγνωοῦμεν, ἐρωτήσατε τὸν Ἀρχонта. — Θέ-
λομεν τὸ χάμει προσεχῶς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ἐκδότης ΕΝΚΟΛΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΔΙΕΚΤΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΤΩΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΟΥΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.φ1.0045